

En l'anonimat

JORDI DALMAU I AUSÀS

Fa ~~vuit~~ anys que una persona dona classes de cosir a noies de la Seu. No són unes noies qual-sevol, sinó que tenen un tret molt particular: sigui pel que sigui, han deixat d'estudiar i no treballen. Què fan? No res, pensariem tots, voltar i rodar pels carrers i pels bars. Doncs, no, perquè sí que fan. Aprenen a ser responsables, que és un dels ensenyaments de què el jovent estem més mancats. I els n'ensenyen a l'aula Pre-taller de la Seu, mitjançant classes de costura, de confecció i de feines de la llar.

Deixant de costat qualsevol consideració sobre les matèries impartides perquè em sembla que no vindria a tomb, trobo que una tasca com la que fan els educadors i educadores d'aquest centre és d'una gran rellevància. I ho és perquè cal vocació de servei per intentar motivar una jovenalla envellida abans d'hora. El desencís, el fracàs escolar, la falta d'il·lusions i d'estima familiar que porten a sobre les fa velles amb només disset o divuit anys, i si hi arriben. De fàcil no n'és: "les noies no tenen empena i tot el que vol una mica, només una miqueta d'esforç, els rellisca.

"Segons què no ho poden fer perquè s'han de fer càlculs de matemàtiques elementals, com ara dividir, i no hi arriben", em

ca serietat, la manca d'hàbits, fer les coses sense gaire interès, la impuntualitat, creure que si no assisteixen a les classes no

"Una tasca com la
que fan els educadors
d'aquest centre és d'una
gran rellevància. I ho és
perquè cal vocació de servei
per intentar motivar una
jovenalla envellida
abans d'hora"

deia la persona que dues hores al dia els ensenya el que més amunt he comentat. Aquest és el problema, i s'hi afegeix la po-

passa res i altres manifestacions del perdigó que porten i portaran tota la vida a l'ala; la inestabilitat familiar o personal.

A l'aula Pre-Taller també hi van nens i nenes de set a deu o onze anys. Tot i anar a col·legi necessiten del reforç escolar que una noia i un objector de consciència els donen. Aquest reforç escolar no es limita a ajudar a fer els deures o a explicar una assignatura, sinó que va més enllà i té cura d'un dels àmbits del creixement de les persones més importants: el joc. Juguen i eduquen, que és, sens dubte, la millor manera d'educar, és a dir, d'estirar cap amunt, que és el que etimològicament vol dir educar. Els horaris laborals dels pares, la irresponsabilitat paterna i materna i altres raons (excusables segons el cas) fan del tot imprescindible llocs com aquest, on un equip de cinc persones educa, vetlla, entreté, ensenya i escolta infants i joves de la Seu.

D'ençà que en vaig saber l'existència, em vaig preguntar quanta gent de la mateixa Seu devia tenir-ne coneixement, quants joves urgellencs i urgellenques saben que hi ha coetanis seus que per naps o per cols no estudien ni treballen? Pocs, segur.

Però de vegades només saber que et saben ja anima. O no.